

Όπως τυχαίως και εκτός προγράμματος, το έχουμε ξαναπεί εξάλλου, ότι η ανατροπή των προγραμμάτων είναι το κυρίως πρόγραμμα στην επαγγελματική καθημερινότητά μας, περιήλθε εις τα χείρας μου η 7άρα. Όπου 7άρα βεβαίως, η BMW η 740 Le. Drive.

Μια λιμουζίνα υψηλών προδιαγραφών, με πολύ περιορισμένο ασφαλώς κοινό και φορτωμένη με τις τελευταίες λέξεις της εφαρμοσμένης αυτοκινητικής τεχνολογίας. Στην κορφή όλων αυτών η ημι-αυτόνομη οδήγηση. Την πρακτική αυτής, της οπωσδήποτε ρηξικέλευθης και προ ολίγων ετών ανήκουσα στην επιστημονική φαντασία εφαρμογής, είχα την τύχη να πρωτογνωρίσω στην νέα σειρά [E Mercedes](#) τον Μάρτιο στους δρόμους πέριξ της Λισαβόνας και στην πίστα του Estoril. Μαζί με το ενθουσιασμό για την τεχνολογία δεν παρέλειψα να διατυπώσω και μια μάλλον απαισιόδοξη και σίγουρα μελαγχολική άποψη για [το μέλλον της αυτοκίνησης](#).

Έτσι λοιπόν ήταν η πρώτη φορά που χειριζόμουν αυτοκίνητο με τέτοιο σύστημα στην Ελλάδα, και η πολύ πρώτη γνωριμία, συνέβη μεταμεσονύκτες ώρες. Αττική, Εθνική οδός, μηδαμινή κίνηση το cruise control, ρυθμισμένο στο όριο των νόμιμων ταχυτήτων και το σύστημα ημί - αυτόνομης σε εμπλοκή.

Τα ακροδάκτυλα να ακουμπούν στην στεφάνη του τιμονιού, ώστε το σύστημα να αντιλαμβάνεται την παρουσία τους μεν, αλλά να παραμένουν αμέτοχα δε. Ως δια μαγείας, έστριβε μόνο του, ακολουθώντας την σήμανση του ασφαλοτάτηπα. Μετά από κάποια 70 περίπου χιλιόμετρα ακυρώνω την εμπλοκή και στο προκαθορισμένο σημείο της εξόδου από την Εθνική οδό, μάταια περιμένα να βγει μόνο του.

Σκεπτόμενος πόσο εύκολα κανείς συνηθίζει σε κάτι τόσο αντισυμβατικό και ασύνηθες, λησμονώντας συνήθειες ετών, θυμήθηκα το ίδιο ακριβώς συναίσθημα όταν βάζοντας ένα λεμόνι σε έναν παλιό στίφτη, περιμένα να στίψει μόνος του, όπως ένας ηλεκτρικός, πράγμα που φυσικά δεν συνέβη.

Αναφέρω τα παραπάνω χωρίς να μπορώ να κρύψω τον θαυμασμό μου για τις τεχνολογίες που δεσπόζουν σήμερα πάνω στην αυτοκίνηση, οι οποίες προφανώς προοικονομούν ευρύτερες τάσεις, αλλά ταυτόχρονα φανερώνοντας τις ανησυχίες μου για αυτές.

Έχω την εντύπωση ότι περνάμε πύλες μονής φοράς. Το μέλλον επιφυλάσσει μεγάλες ευκολίες, αλλά θα αποστασιοποιούν ολοένα και περισσότερο τον άνθρωπο από παραδοσιακές δεξιότητες. Ίσως τον κάνουν πιο πετυχημένο, μα την ίδια στιγμή θα τον μεταβάλλουν σε ολοένα και πιο Αμέτοχο.

Πιο Αμέτοχο γενικώς. Κάτι τέτοιο θαρρώ, θέλει μεγάλη προσοχή. Αν υποθεθεί ότι υπάρχουν περιθώρια αντίδρασης, σε ότι έρχεται.